

Prieteni "Stories Kingdom"

Calul

Emil Gârleanu

Editat de Ibella Consulting Bucuresti

Prietenii "Stories Kingdom"

Calul

Emil Gârleanu

Editat de Ibella Consulting Bucuresti

S-a trezit în câmpiile întinse, acoperite de ierburile dese, culcate de vânturi, ale Ungariei. În mijlocul lor s-a ținut câtăva vreme de mama lui, o iapă oarbă ce sta răzlețită de ceilalți cai, dintre care cei mai frumoși fuseseră mânjii ei. Apoi, când a simțit fiorul sălbatic ce i se revărsase în sânge, în largul pustietăților acestea a deprins cele dintâi goane, și-acolo și-a ridicat capul, a lărgit nările și, cutremurându-și coama încâlcită de spini, răspunse la chemări necunoscute, trimițând depărtărilor cel dintâi nechezat puternic ce-i ieșise din piept.

Dar când se învățase cu viața asta slobodă, se pomeni odată prins din fugă, înfrânat cu de-a sila de către cineva care se aruncă, dintr-o săritură, călare pe el. Atunci a înțeles că cineva îl amenință, că cineva vrea să-i țarmurească libertatea, s-a strâns ghem, apoi s-a destins repede și a pornit ca o săgeată. Mânca pământul sub copitele lui, simțea că i se

aprinde ceva înăuntru, că ochii îi ard și că limba îl frige; trupul îi era numai o apă, gura - numai o spumă de sânge. Iar în fuga nebună, ierburile îl biciuiau și i se încolăceau ca șerpilor de picioare. De la o vreme se simți sleit de puteri și se opri. Un nechezat parcă îl chemă dincotrova; dar când văzu că dușmanul e tot pe spatele lui, că-i smucește frâul tot așa de crunt, puse capul în piept și, învins, se întoarse încet, purtându-și stăpânul. Apoi plecă pe drumuri lungi, prin locuri străine și depărtate.

L-au necăjit îndelung până să-l învețe cu viața înfrânată de zăbală și pinten. Când s-a dezmeticit bine-bine, era de mult deprins cu șaua și știa chiar ceasul de dimineață la care pornea înspre câmp ca să-și poarte călărețul, prin fața regimentului, în văzul sutelor de cai ce stăteau nemișcați la strigătul goarnei, ca și oamenii de pe ei. Și nu mai putea de mulțumire când, după alergările prin vânt și ploaie, se întorcea în grajdul în care îl aștepta nutrețul.

După câțiva ani porni la un drum mai greu. Mergeau feriți, ocolind mereu, oprindu-se la bubuitul tunului; stăteau zile și nopți în ploaie și glod, sub cerul încărcat de nori deși ce

atârnau până lângă pământ. Într-o zi, în capul călăreților cu săbiile scoase, se simți mânat la moarte într-un vârtej înspăimântător. În față le răsări deodată un alt vârtej, și se loviră într-un vâlmășag de glasuri, de vaiete, de împușcături.

I se păru că nu mai e scăpare, se avântă, sări peste trupuri de oameni și cai, și, în goana nebună, își duse călărețul departe, despărțindu-l de ai lui. Un zid de săbii se înălță deodată împrejurul lui și-l opri. Atunci se ridică în două picioare, se întoarse și se aruncă orbiș înapoi.

Simțea că pe urmele lui veneau alții, simțea zbuciumările celui de pe el, dar nici unul nu-l ajunsese. Târziu, când se opri la un adăpost, în crupă îl ardea o usturime grozavă. O tăietură de sabie îl crestase adânc. Mâinile stăpânului îi spălară rana ușor, o legară și-l mângâiară îndelung pe coamă.

Trecu și războiul. Întors acasă, își luă locul în grajd, mulțumit de liniștea dinprejurul lui, de lumina ce i se revărsa pe fereștrua din față, de fânul mirositor ce-l smulgea de deasupra capului. Dimineața mergea la câmp, ca de obicei; serile, arareori. În grajd vara era răcoare; iarna - cald. Și

vremea trecea...

Vremea trecea! anii se scurgeau repede unul după altul. Ehe! cine știe când fusese războiul! Dar odată cu anii s-au scurs și puterea și avântul lui. Îmbătrânise, picioarele îi tremurau după o cale mai lungă; gâtul nu mai sta așa de încordat, ochiul nu mai căta departe. Odată poticni și se rostogoli jos, cu călăreț cu tot. S-a ridicat repede, dar de atunci îl lua mai rar la câmp și-l purta numai la pas. În urmă, nu-l mai lua deloc.

Venea diminețile la el, îl mângâia, dându-i fiori ce-i fugeau pe sub piele, apoi poruncea soldatului să-l plimbe prin ogradă. Parcă nici lui nu-i venea să iasă din grajd; îi plăcea să mănânce încet, cu ochii închiși, peste care razele soarelui cădeau ca o ploaie caldă din susul ferestruii înguste.

Într-o zi ușa grajdului se deschise larg, și doi soldați aduseseră un cal tânăr, înspumat. Însuși generalul arătă unde să-l puie la iesle; el, bătrânul, avea să fie mutat mai încolo, în colț, iar noul-venit îi lua locul, în fața ferestruii.

Bătrânului parcă îi veni din nou vloga tinereții, ridică în sus capul, se uită la stăpânul lui, apoi rămase cu ochii

pironiți pe acel care-l înlocuia. Iar când se duseră cu toții, se închise ușa; și când venitul ridică botul să smulgă din brațul de fân, din care dânsul mâncase mai înainte, el se smunci, rupse frâul și, repezindu-se către celălalt, îl mușcă de gât. Îi despărțiră repede, iar el luă, pentru întâiași dată, de la soldat, două lovituri de vargă.

A două zi, dimineață tare, generalul veni, porunci să se puie, în fața lui, șaua pe calul celălalt, încălecă și porni. Bătrânul întoarse capul și-i urmări cu ochii până departe.

În fiecare zi, cei doi cai se măsurau cu privirea, și câteodată bătrânul, reînsuflețit, se smuncea să se arunce. În urmă primea loviturile de vergi și se puneă să mestece, liniștit, nutrețul, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Într-o seară, după multă vreme, calul cel tânăr întinse capul, cu ochi cercetători, către bătrânul lui tovarăș. Acesta a stat o clipă, ca și cum ar fi vrut să se hotărască, apoi, simțind ca niciodată mirosul acela de câmp care-i amintea de herghelia lui, de caii lângă care nu fusese atâta vreme, întinse și dânsul gâtul și boturile lor se atinseră. Au stat câtva așa, apoi bătrânul se încordă, rupse belciugul și, rămânând slobod, veni

încet, se alipi de celălalt și începură să mănânce liniștiți unul lângă altul. Din seara aceea nu-i mai legară.

Se deprinseră împreună; aproape nu se mai puteau despărți. Când cel tânăr ieșea înșeuat, bătrânul necheza înăbușit, nu-și găsea astâmpăr și pleca încet-încet prin ogradă, după el, până îl aduceau soldații în grajd. Acolo aștepta să se întoarcă tovarășul, ca să mănânce. Iar serile, când obosea să mai mestece, își rezema botul de gâtul celui tânăr și dormita.

Într-o zi bătrânul nu se mai putu ține pe picioare. Ochii i se împăienjeniră deodată, genunchii îi tremurau și buzele scăpară jos mâna de fân ce smulsese atuncea. Voi să se rezeme de tovarășul său și nu izbuti. Încet, încet, bătrânul simți cum se întunecă ferestruia spre care căta, i se înmuiară încheieturile și trupul îi alunecă jos. Întâi se ținu sprijinit în cele două picioare de dinainte, apoi îl părăsiră și acestea, se rostogoli pe-o parte, horcăi de câteva ori și rămase întins, zbatându-se încet... Iar calul cel tânăr își apropie botul de trupul aproape nemișcat, stătu câtăva vreme cu ochii pironiți, apoi tresări, întoarse capul spre ușă și necheză prelung.

